

Het Magische Wandtapijt

Het Boek van Thoth

Henry H. Neff

HET Boek 2
MAGISCHE
WANDSTAPJIT

HET BOEK
VAN THOTH

Vertaald door Ineke Lenting

moon

Oorspronkelijke titel *The Tapestry – The Second Siege*

Tekst en plattegrond © 2008 Henry H. Neff

Oorspronkelijk uitgegeven bij Random House Children's Books,
een divisie van Random House Inc. New York, U.S.A.

Nederlandse vertaling © 2009 Ineke Lenting en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp © 2008 Cory Godbey

Omslagbelettering en illustraties binnenwerk © 2009 Wilbert van
der Steen

Zetwerk ZetSpiegel, Best

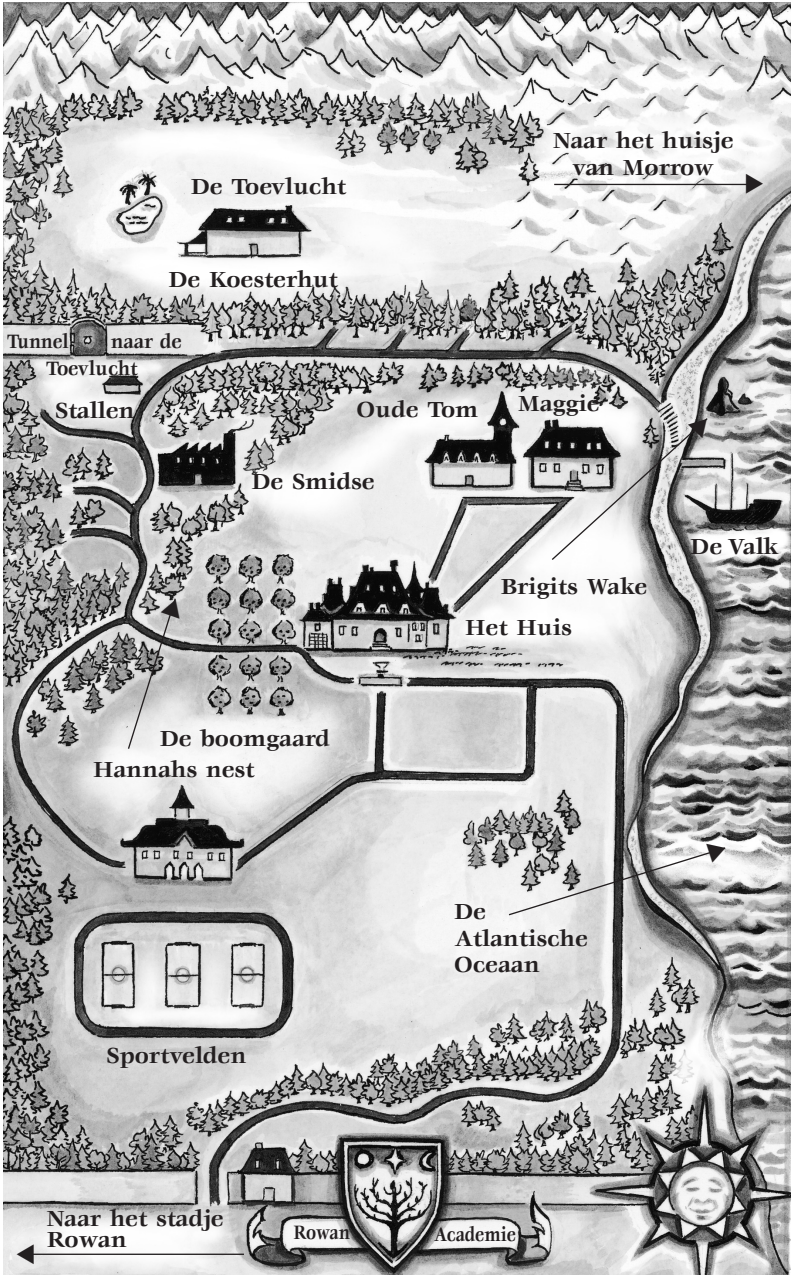
www.moonuitgevers.nl

ISBN 978 90 488 0114 5

NUR 283

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Ter nagedachtenis aan
David Peter Gogolak
1971-2008

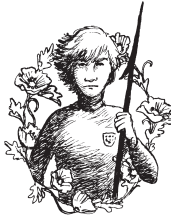

Inhoud

1. De heks 9
2. De alleraardigste meneer Zaaks 29
3. Tante Mam 52
4. Het raadsel en de crypte van de Rode Tak 74
5. Donkere materie 98
6. De Erasmus 130
7. De Spaanse boekverkoper 153
8. De Rode Eed 175
9. Wonderen van vernuft 190
10. De Sleutel van Bram 218
11. Bezoek 244
12. Een vliegend fort 270
13. Gefluister in het heksenuur 286
14. Achter de hemelsluis 316
15. De Sidh 330
16. Dwaling en meesterschap 352
17. Het verhaal van Deirdre Fallow 366
18. Een boot in de ochtend 388
19. Nachtelijk noodweer 409
20. Het kwaad aan de poort 431
21. Tak, schors en steen 449
22. Rook en nevel 465

1

De heks

Diep weggedoken in een overwoekerde uithoek van de Toevlucht, op het terrein van Rowan, zat Max McDaniels onder een baldakijn van doorbuigende naaldbomen. Er waren tien minuten verstreken sinds hij een donkere gestalte had zien rondsluipen in de grijze uitlopers van het gebergte ver beneden hem, en Max wist dat zijn achtervolger hem inmiddels dicht genaderd was. Hij trok zijn mes uit de schede, en met behulp van het laagje fosforolie op het lemmet bestudeerde hij de primitieve kaart die hij voor zijn vertrek had getekend. Het doel was nog steeds ver weg. In dit tempo zou hij het nooit bereiken – deze tegenstander was veel sneller dan alle andere.

Max schudde de onaangename werkelijkheid van zich af en concentreerde zich op het schijnbeeld dat hij had gecreëerd. Het fantoom leek als twee druppels water op hem, met hetzelfde golvende zwarte haar en dezelfde scherpe, donkere trekken waarmee hij nu behoedzaam vanaf zijn plek hoog in een naburige boom om zich heen tuurde. In het besef dat een geofend oog alles zou opmerken, had Max subtiele sporen op het omringende terrein achtergelaten.

De schelle kreet van een vogel verbrak de stilte die aan de dageraad voorafging.

Er naderde iets.

Max' hart begon sneller te kloppen. Hij speurde het kronkel-pad af op zoek naar een teken van zijn achtervolger, maar het enige wat hij oppikte was de geur van vochtige aarde en het zachte geruis van de wind, die mistflarden over de berg blies.

Terwijl een ijl blauw licht de lucht kleurde, bleef Max afwach-tend op de uitkijk zitten, roerloos als een steen te midden van de wortels en brandnetels. Net toen hij zijn plek wilde verlaten, ving hij een vluchtige beweging op.

Een van de bomen sloop langs de berghelling naar boven.

Tenminste, dat was zijn eerste gedachte toen hij de gedaan-te zag: dat het een boom was – een van de vele gebogen en geknakte jonge boompjes die zich onzeker aan de berghelling vastklampten. Maar het silhouet richtte zich langzaam op en baande zich een weg door het schrale bos. Het sloop op Max' dubbelganger af als een donkere, half verhuide schim. Toen de gestalte hem tot op ongeveer zes meter genaderd was, besefte Max waarom hij zijn achtervolger niet had kunnen afschudden.

Het was Cooper.

Het gehavende en met littekens bezaaide gezicht van de agent leek net een gebarsten masker gemaakt uit een verweerde sche-del. Zijn bleke huid ging schuil onder een laag modder; de ka-rakteristieke blonde plukken waren weggestopt onder een zwart kalotje. Toen hij de onderkant van de boom had bereikt waarin Max' dubbelganger zat, trok hij een dun mes uit een schede die aan zijn onderarm was bevestigd. Het lemmet glom van de fos-forolie.

Met het soepele gemak van een spin klom Cooper de boom in.

Ondertussen werden Max' pupillen geleidelijk aan groter. Ver-schrikkelijke krachten vulden zijn pezige lijf, en zijn vingers schokten en trilden.

Hij sprong uit zijn schuilplaats tevoorschijn.

Cooper hoorde iets en hield zijn hoofd schuin, en op dat mo-ment stormde Max met getrokken mes op hem af.

Max' wapen ging recht op zijn doel af, maar in plaats van vlees en bot te raken, sneed het dwars door de gestalte heen, en in een regen van schors sloeg het tegen de boom. Coopers magische lokmiddel loste op tot een zwarte rookwolk en Max beseftte dat hij beetgenomen was.

Vliegensvlug draaide hij zijn hoofd om en toen zag hij de echte Cooper uit een naburig bosje opduiken. In vijf lange passen was de agent bij hem. Max, die zijn mes in zijn linkerhand had genomen, hees zich met een zwaai op naar een hogere tak, net toen Coopers mes langs zijn ribben suisde.

Cooper nam Max' pols in een ijzeren greep. 'Ik heb je,' beet hij hem toe.

Met een krachtige ruk wrong Max zich los en hij sneed met zijn mes over Coopers schouder, zodat er een heldere streep fosforolie op de zwarte stof achterbleef. Cooper gromde verrast. Weer haalde Max uit naar de agent, waarna hij de boom uit sprong.

In één vloeiende beweging raakte hij de grond en spurttte weg over de boslaan. Bij de splitsing zwenkte hij naar rechts, en vervolgens vloog hij het steile pad op dat hij op de kaart had aangegeven. Cooper draafde achter hem aan, zonder zich er kennelijk iets van aan te trekken dat Max in rap tempo zijn voorsprong vergrootte. Even lette Max niet op Cooper, maar terwijl hij de boomgrens steeds verder achter zich liet, richtte hij al zijn aandacht op de koperkleurige bergtop waar hij op af stormde.

Nadat hij tien minuten keihard had gerend, bespeurde Max in de verte een wit vaandel dat van een puntige rots wapperde. Onwillekeurig grijnzend prentte hij de positie in zijn geheugen. Nog tien minuten in dit tempo en hij had gewonnen.

Maar terwijl hij voortrende, ging zijn ademhaling over in oppervlakkig gehijg en vervolgens begon hij moeizaam en wanhopig naar de ondraaglijk ijle lucht te happen. Met een snelle blik over zijn schouder stelde hij vast dat Cooper hem tot op honderd meter was genaderd en dat zijn tred nog even gelijkmatig

was als altijd. Max spuwde op de grond en versnelde zijn pas. Al klimmend begon hij te hoesten.

Het vaandel was verleidelijk dichtbij, maar de pijn en de duizeligheid werden hem te veel. Lichtvlekjes dansten voor Max' ogen en het was alsof zijn mond vol warm zand zat. Hij struikelde over een steen en smakte op de grond, waarbij hij zijn knie schaafde en zijn mes liet vallen. Net toen hij overeind krabbelde, landde er een schimmige gestalte achter hem.

Cooper stond op drie meter afstand en had zijn stevige zwarte laars op het heft van Max' mes gezet.

De agent keek Max strak aan. Diep en langzaam ademend, waarbij zijn borst op en neer ging, wierp hij een kille blik op het rode insigne op Max' uniform. Het insigne was een doelwit en zat pal boven Max' hart. Eén succesvolle stoot op die plek was een voltreffer en zou de oefening tot een abrupt einde brengen.

'Geef je je over?' klonk het vlak en afgemeten.

Max zweeg even, en nog steeds afwerend ineengedoken dacht hij na over Coopers vraag.

Amper had hij zijn besluit genomen of de agent kwam in actie, zo snel dat het was alsof hij Max' gedachten kon lezen. Nog voor de jongen zich ook maar verroerde, liet Cooper met een polsbeweging het dunne, zwarte mes recht op het insigne op Max' borst af zoeven.

Het mes naderde snel en trefzeker. Als in een waas sloeg Max het wapen opzij, en een pijnscheut trok door hem heen toen de stompe rand zijn handpalm schampte. Max sprong naar voren en gaf Cooper een vinnige schop tegen zijn knie, zodat de lange man naar achteren werd gedreven. De jongen spreidde zijn vingers en zijn mes vloog gehoorzaam terug in zijn hand. In een verblindende reeks subtiele schijnbewegingen en wazige uithalen liet hij de ene aanval op de andere volgen.

Max kookte van woede. *Hoe durven ze Cooper op me af te sturen!* Cooper was geen medeleerling, hij was een killer die in zijn eentje opereerde en op bevel van zijn meerderen jacht

maakte op de Vijand. Nu was hij op Max afgestuurd, een maatregel die ongetwijfeld bedoeld was om hem een toontje lager te doen zingen na een reeks moeiteloze overwinningen. Woest en met roekeloze vaart viel Max weer aan. Hij zou het insigne van de agent als trofee meenemen en op zijn doolie gemak het vaandel pakken.

Maar in tegenstelling tot Max' eerdere tegenstanders was Cooper niet onder de indruk van zijn buitengewone snelheid en agressiviteit. Nadat hij van de eerste schrik was bekomen, raapte de agent zijn mes weer op. Het tweetal danste nu om elkaar heen en Cooper, die zich hulde in een mantel van schaduw, veranderde in een verbijsterende luchtspiegeling van staal en rook. Algauw kneep Max zijn ogen tot spleetjes om hem te kunnen zien: een inktzwart silhouet tegen een donkergrijze achtergrond. Onder dergelijke omstandigheden was het moeilijk om in te schatten in welke hand Cooper zijn wapen hield, of om een aanval te zien aankomen. Het werd steeds donkerder en de gloeiende punt van het mes werd een soort dwaallichtje, dat verraderlijk op en neer danste en af en toe verdween om weer razendsnel en doelgericht naar voren te stoten. Max probeerde de aanvallen voor te zijn, maar er was geen systeem in te ontdekken en hij moest volledig op zijn reflexen vertrouwen.

Achter zich voelde hij een luchtstroom. Hij weerde de aanval af en probeerde het slanke lemmet te onderscheppen, maar Cooper trok zich terug, waardoor Max' tegenaanval slechts lege lucht trof. Hij was ziedend. Weer kwam het mes op hem af – drie steken, sneller dan de vuist van een bokser, en allemaal op zijn borst gericht. Max sloeg Coopers hand opzij en haalde een paar keer wanhopig uit naar de agent, maar die was hem te vlug af en dook weg.

'Laat je nou eens zien!' riep Max geërgerd.

Er kwam geen antwoord. De duisternis draaide als een dikke soep om hem heen.

Ten slotte maakte Cooper een fout. Opeens hoorde Max ge-

schuifel achter zich. Toen hij zich omdraaide, zag hij een flits van fosforolie in een lage, wijde boog op zijn middenrif afkomen. Snel als een slang stak Max met zijn mes naar beneden en pareerde het wapen van zijn tegenstander. Even bleef Cooper staan, uit zijn evenwicht gebracht en zo dichtbij dat Max een wel zeer verlokkelijke glimp opving van het insigne van de agent. Met een grijns maakte hij zich op voor de genadeslag.

Maar terwijl Max toestak, deed de agent een stapje opzij en sloeg zijn hand om Max' elleboog. Door de vaart die Max had, werd hij onderuitgehaald, terwijl de agent zich glad en soepel als een aal uit de gevarenzone terugtrok. Met een smak kwam Max op zijn rug terecht, en opeens voelde hij iets op zijn borst drukken. De stilte werd verdreven door Coopers stem.

'Stoppen.'

Het bevel klonk kalm, strak en beslist.

Het onnatuurlijke donker loste op in krinkeltjes die verdwenen op de wind. Tegen de tijd dat alles weg was, zag Max dat Cooper zich wel zes meter had teruggetrokken. Een paar tellen lang bleef het stil, keek de agent Max alleen maar aan. Toen hij zich er kennelijk van had overtuigd dat het gevecht ten einde was, tikte hij op een telefoontje in zijn oor.

'Met Cooper,' zei hij, zijn blik op Max gericht. 'Ik ben nu bij hem. We zijn klaar... uitslag zoals verwacht.'

Max keek toe terwijl Cooper geduldig luisterde. Even later schakelde de agent het apparaatje uit en keerde zich naar Max toe.

'We moeten terugkomen,' mompelde hij.

Max kwam overeind en rekte zijn hals om het witte vaandel te zien dat boven hun hoofd wapperde.

'Laat maar zitten,' zei Cooper. 'Ik heb gewonnen.'

Met een achteloos gebaar wees hij naar het rode insigne op Max' borst. In het midden zag Max een heldere veeg fosforolie opgloeien.

'Weet je dat zeker?' vroeg Max. Hij schonk de agent een norske blik voor hij door een droge, rauwe hoestbui werd overvallen.

Cooper wierp een blik op zijn eigen borst, waar eveneens een gloeiende veeg fosforolie als een brandmerk in het bloedrode insigne stond. Verspreid over zijn borst en armen liep een tiental fosforescerende striemen.

Met een grimmig gezicht bekeek de agent het resultaat van Max' actie. Hij stopte het telefoontje weer in zijn oor en tikte erop. 'Herroeping. Uitslag onverwacht. Beide partijen uitgeschakeld.'

Cooper peuterde het telefoontje uit zijn oor.

'Wie was dat?' vroeg Max.

'De directrice, mevrouw Richter,' zei Cooper. 'We moeten om twaalf uur terug zijn.'

Max kreunde, maar Cooper wilde er niets van horen. 'Wees blij dat je nog wat mag rennen,' bromde de agent, terwijl Max zijn veters opnieuw strikte. 'Je hebt een bar slechte conditie.'

'Ik ben anders de enige die door agenten wordt nagejaagd,' mompelde Max, bekaf en chagrijnig.

'Je bent zo langzamerhand door je keuzemogelijkheden heen,' antwoordde Cooper onbewogen. 'De oudere leerlingen hebben geklaagd. Ze willen niet langer met je trainen – ze denken dat de uitslagen hun plaatsingsaanvragen negatief beïnvloeden. Van nu af aan krijg je alleen nog maar met agenten of Mystici te maken.'

Max dacht aan de doodsbanne zesdejaars die hij eerder die week achterna had gezeten en die na zijn snelle nederlaag de Toevlucht uit was gestormd. 'Dan beloof ik dat ik ze niet zo snel zal pakken,' zei hij met een ondeugende grijns. 'Dan zorg ik dat ze beter scoren.'

Cooper schonk hem een norske blik. 'Niks ervan. Je moet nog aan heel veel dingen werken. Nou, zeg op, ben je blij met je gele stip?'

'Wel een beetje,' gaf Max toe. Hij bloosde en keek aandachtig naar de neuzen van zijn schoenen.

Vlak en afgemeten somde Cooper Max' fouten op. 'Ik had je

schuilplaats vanuit elke richting kunnen naderen. Met een simpel vogelfluitje ben ik tot op nog geen tien meter bij je in de buurt gekomen. Je lokmiddelen waren simpel en kinderlijk...'

'Nou weet ik het wel,' zei Max zachtjes. Zijn gezicht gloeide.

'Nee,' zei Cooper, die zich bukte om hem recht in de ogen te kijken. 'Je weet het nog niet. Als dit echt was geweest, stond er nu geen gele stip op mijn borst. Dan zou je de rivier zijn overgestoken voor je me ook maar gezien had.'

Max zweeg.

'Nog één ding.' Cooper stak zijn mes weer in de schede en keerde Max zijn strakke vogelverschrikkerskop toe. 'Je hebt jezelf totaal niet in de hand – je gevoelens verraden je bedoelingen. Nog voor je het zelf beseft, weet een geoefende tegenstander al wat je van plan bent. Een dodelijke tekortkoming.'

Max trok een kwaad gezicht, maar hij slikte zijn antwoord in. Cooper draaide zich om en liep op een draffe weg.

Tegen de tijd dat ze bij de open plek in de Toevlucht aankwamen, stond de zon al hoog boven de oostelijke duinen. Het lange gras wuifde en golfde op de wind. Hier en daar staken er wat wilde bloemen en door de zon gebleekte rotszuilen boven uit. In de verte stonden tientallen kleine figuurtjes rusteloos en nerveus bij elkaar in de blauwe schaduwen van de Koesterhut.

'Gaan we even bij de eerstejaars kijken?' vroeg Max. Hij trok aan zijn zwarte shirt, dat plakte van het zweet.

Cooper schudde zijn hoofd. Op dat moment kwam Nolan, de terreinopzichter, de veranda op, YaYa met zich meevoerend. Max grijnsde toen de eerstejaars er halsoverkop vandoor gingen. Nog maar een jaar geleden had hij hetzelfde meegemaakt, en hij was al even bang geweest voor de ruigharige zwarte leeuwin, die zo groot was als een neushoorn en die zich nu op de veranda installeerde.

Nolan zwaaide toen ze dichterbij kwamen.

'Ik had al gehoord dat jullie deze kant op kwamen. Zit alles er nog aan?' vroeg hij met warme, lijkige stem. Zijn helder-

blauwe ogen twinkelden van de pret. Hij sloeg zijn dikke leren handschoenen tegen elkaar; losse plukjes hooi vlogen alle kanten op.

Cooper knikte slechts, zich kennelijk niet bewust van de leerlingen die hem druk fluisterend bekeken.

‘O lieve hemel,’ mompelde Nolan, nadat hij de gele stip op Coopers insigne lang en nieuwsgierig had bestudeerd. ‘Jongens, dit zijn Cooper en Max McDaniels. Max is tweedejaars...’

Opeens knipperde Nolan met zijn ogen en zijn glimlach loste op. ‘Ik bedenk opeens,’ vervolgde hij, ‘dat sommigen van jullie Max al ontmoet hebben.’

Verscheidene leerlingen herkenden hem en hielden hun adem in. Een aantal had Max inderdaad al eens eerder gezien: dat voorjaar had hij hen gered van een verschrikkelijk lot in de tombe van Marley Ziener. Max zwaaide even, maar inmiddels wilde hij het liefst zo snel mogelijk doorlopen.

‘De directrice wacht op ons,’ legde Cooper uit, terwijl hij Max bij de arm nam.

‘Dat weet ik,’ zei Nolan, en hij knikte ernstig. ‘Blij dat jij erbij bent, Cooper. Zorg dat ze niet te dicht bij die jongen van ons in de buurt komt, afgesproken?’

Met een laatste knik beende Cooper weg. Max hield zijn vragen voor zich tot ze de dikke, met mos begroeide deur van de Toevlucht achter zich hadden dichtgetrokken.

‘Waar heeft Nolan het over?’ vroeg hij behoedzaam. ‘Wie mag niet te dicht bij mij in de buurt komen?’

Met zijn blik volgde Cooper een helderrode vlinder. Oude Tom sloeg elf uur.

‘Een heks,’ mompelde hij. ‘Ze is al voor zonsopkomst gearriveerd.’

Mam was bepaald niet onder de indruk van het nieuws dat er een heks op bezoek kwam. De lompe toverkol met haar grauwe huid snoof minachtend toen Max het haar vertelde. Ze stak haar klau-

wen van vingers diep in een kalkoen en trok er met een woeste ruk de ingewanden uit. 'Dát doet Mam met heksen!' zei ze dreigend. Ze zwaaide de darmen in het rond en smeedte ze in een pan.

Bob, die met trage precisie aan een naburige tafel bergen wortels in blokjes stond te snijden, slaakte een zucht. 'De directrice vindt het belangrijk,' bromde hij met zijn zware stem.

'O, "de directrice vindt het belangrijk",' schamperde Mam, die het accent van de gigantische Russische oger nadeed terwijl ze de onfortuinlijke kalkoen vastgreep. Ze zette het beest op haar hoofd, graaide ergens een bezem vandaan en zwaaide ermee onder de neus van de oger. 'Is die grote, sterke Bob soms bang voor heksen?' kakelde ze. 'Wil hij zich het liefst voor ze verstoppen? Piest hij zowat in zijn broekje als hij ze ziet?'

Mam begon rondjes te dansen en terwijl ze als een majorette de bezem liet wervelen, wiebelde de kalkoen vervaarlijk heen en weer. 'Pies, pies, pies, pies...'

Max at zijn toast op en knikte naar zijn kamergenoot, David Menlo, die in de deuropening van de keuken stond en onverstoorbaar het tafereel in zich opnam.

Mam snoof de lucht op en bleef abrupt staan. Ze gilte het uit, draaide zich razendsnel om en keek David met opengesperde schrikogen aan. Sinds de laatste Halloween, toen ze een mislukte poging had gedaan om de kleine blonde jongen te pakken en op te eten, was ze doodsbang voor hem.

'Hallo, Mam,' zei David.

'Hallo,' mompelde Mam. Haar krokodillenoog schoot woest heen en weer langs de boog van de deuropening boven Davids hoofd.

'Mam, je hebt een kalkoen op je hoofd.'

'Dank je,' zei de kol zachtjes. Ze haalde de toegetakelde vogel van haar hoofd en plaatste hem voorzichtig op een rooster. 'Neem me alsjeblieft niet kwalijk...'

Mam stooft naar haar kast, waarbij ze de bezem op de vloer liet kletteren. Ze wrong haar zware lijf naar binnen en sloeg de

deur achter zich dicht. Een geglazuurde suikerpot wankelde op zijn plank en viel in een regen van scherven en suiker kapot op de tegels.

‘Sorry,’ zei David, die zich bukte om samen met Bob de troep bij elkaar te vegen.

‘Het is jouw schuld niet,’ fluisterde de oger met een vertwijfelde blik in zijn ogen. ‘Mam gedraagt zich afschuwelijk – nog erger dan anders. Volgens mij komt het door de brieven die ze krijgt. Ze heeft ze al ik weet niet hoe vaak gelezen.’ De oger wees met zijn lange, knokige vinger naar een stapeltje luchtpostbrieven naast Mams snijplank.

Max pakte er eentje en keek naar de vierkante blokletters:

MEVROUW BEA SCHROOP

ACADEMIE VAN ROWAN

VS

‘Wie is Bea Schroop?’ vroeg hij. De envelop rook naar kool, en hij trok zijn neus op.

Uit de kast kwam een bloedstollende gil. Het gele deurtje vloog open en Mam spurte naar buiten. Ze rukte de envelop uit Max’ hand, veegde de andere brieven bij elkaar en drukte de hele zaak tegen haar boezem.

‘Niemand! Bea Schroop is níemand! Ze bestaat niet!’ hijgde Mam, en met de brieven in haar handen geklemd schoof ze met haar dikke achterste de kast weer in. ‘Ga jij maar naar die heks toe en steek je neus niet in Mams zaken!’ bulderde ze, waarna ze het deurtje voor de laatste keer dichtsloeg.

‘Nou, dat was grappig,’ zei David. ‘Cooper staat trouwens op ons te wachten. Zou jij niet gaan douchen?’

‘Ik had honger,’ jammerde Max, die verlekkerd naar een schaal met knapperige spekjes keek.

Ondertussen liep David neuriënd de wenteltrap van het Huis op.

‘Wat is er nou?’ vroeg Max boos, terwijl hij achter zijn kamer-
genoot aan liep. ‘Probeer jij maar eens op een lege maag de
halve nacht wakker te blijven terwijl Cooper achter je aan
jaagt!’

Cooper stond in de hal te wachten. Hij begeleidde de twee jon-
gens naar de bovenste verdieping van het Huis en voerde ze in
marstempo een onbekende gang door – waar portretten in ver-
gulde lijsten en een serie Afrikaanse maskers hingen – tot ze bij
een glanzende deur van donker hout aankwamen.

‘De heks is net naar binnen gegaan,’ zei Cooper met zachte,
effen stem. ‘Ze moet drie meter bij jullie uit de buurt blijven.
Dat weet ze. Ik neem de stoel die het dichtst bij haar staat – jul-
lie gaan allebei naast de directrice zitten.’

‘Cooper,’ zei David met een hoog stemmetje, ‘dat klinkt ge-
vaarlijk. Weet je zeker dat we naar binnen moeten?’

Max had de indruk dat het harde gezicht van Cooper heel
even iets zachter werd. De agent knielde neer en keek David
recht in de ogen.

‘Het komt wel goed,’ stelde hij hem gerust. ‘Er gebeurt niks
met je, oké?’

Cooper klopte David op zijn schouder en haalde vervolgens
een mes tevoorschijn met een geribbeld lemmet van roestrood
metaal. Max had het nooit eerder gezien. Er ging iets akeligs
van het mes uit; het verkleurde lemmet deed een buiten-
gewoon weerzinwekkende geschiedenis vermoeden. Intuïtief
deed Max een stap naar achteren, en David zag al helemaal
groen van misselijkheid.

‘Het komt goed, David,’ fluisterde Max, en hij pakte zijn wan-
kelende kamergenoot stevig vast.

David glimlachte flauwtjes, maar wierp weer een blik op het
mes toen Cooper het in zijn mouw liet verdwijnen.

‘Laten we maar eens gaan kijken wat die ouwe heks wil.’
Zachtjes klopte Cooper op de deur.